

СТРАШНЕ ВІДЛУННЯ ВІЙНИ

22 червня цього року, як і 67 років тому, випадає на долі. Тоді, 22 червня 1941 року, фашистська Німеччина напала на СРСР. Чорною ніткою уявлялася вона в наш дім, зловісним крилом торкнулася кожної сім'ї на просторих колишніх радянських землях.

Серед тих, хто повертає до життя зранену землю, був Ростислав Солоневський, нині відомий поет-гуморист з Клеваня.

ПОРУЧ ЗІ СМЕРТЮ

Коли на рубежі 40-х і 50-х років минулого століття мене призвали в ряди Збройних сил СРСР...

велося мені служити. Під час Великої Вітчизняної війни в певних районах країни фронт стояв дуже довго.

Я потрапив в цю батарею. Спочатку був на посаді топографів, потім старшого топографа, згодом став командиром відділення і, нарешті, начальником обчислювальної команди штабу полку.

Перед початком роботи нам в червоному газ зачитували накази, ми розписувалися в спеціальній книжці, що з технікою безпеки озброєних військ.

Кінець 40-х – початок 50-х років був дуже напруженим в історії СРСР. Виник блок «НАТО», набирала обороти «холодна війна»...

Перед початком роботи нам в червоному газ зачитували накази, ми розписувалися в спеціальній книжці, що з технікою безпеки озброєних військ.

Мінімальний полі в степи, це – ти, коханій, крокуєш іти. Мої супутниці – три жіночки, Ані на мить не відстають.

Потім виходили безпосередньо на жива. Пригадали нас, солдат безвусих у Ржеві сумної днини.

Кістява вже манганить коосу – дозріла ж мінна нива. На кути шкритися безноса. Брокяні будуть жнвва.

Не осуди, якщо впаду. Голгофа в кожного своя... І я ду.

Супутниці

Не осуди, якщо впаду. Голгофа в кожного своя... І я ду.

І мама, втомлена журбою, Це – ти, коханій, крокуєш іти, не прошена, з косою.

Солдат поліг у сорок третім. А нині п'ятдесятій рік. Так і лежить при кулеметі.

Мінношукач, полі і я, А що шукаю, те й знайду. Голгофа в кожного своя...

Солдат поліг у сорок третім. А нині п'ятдесятій рік. Так і лежить при кулеметі.

Судьбу не обйти ніяк, Вродись на шасть чи біду. Голгофа в кожного своя...

Солдат поліг у сорок третім. А нині п'ятдесятій рік. Так і лежить при кулеметі.

О, сильки впадо вже воєк! І я у смерті на виду. Голгофа в кожного своя...

Солдат поліг у сорок третім. А нині п'ятдесятій рік. Так і лежить при кулеметі.

люди і худоба, особливо діти; третє, якби у Європі виник збройний конфлікт, то на старих мінах могла би підірватися радянська техніка.

Я і потрапив в чилово солдат, яких направляли на суцільне розмінвання. Навчали нас всього два тижні і провели декілька практичних занять.

Наступного року, з квітня по жовтень, мені довелося працювати в районі Ржева Калінінської області.

Робота наша була важкою і, звичайно, небезпечною. Наша група складалася з 25 чоловік.

Перед початком роботи нам в червоному газ зачитували накази, ми розписувалися в спеціальній книжці, що з технікою безпеки озброєних військ.

Потім виходили безпосередньо на жива. Пригадали нас, солдат безвусих у Ржеві сумної днини.

Кістява вже манганить коосу – дозріла ж мінна нива. На кути шкритися безноса. Брокяні будуть жнвва.

Не осуди, якщо впаду. Голгофа в кожного своя... І я ду.

Супутниці

Не осуди, якщо впаду. Голгофа в кожного своя... І я ду.

І мама, втомлена журбою, Це – ти, коханій, крокуєш іти, не прошена, з косою.

Мінношукач, полі і я, А що шукаю, те й знайду. Голгофа в кожного своя...

Судьбу не обйти ніяк, Вродись на шасть чи біду. Голгофа в кожного своя...

О, сильки впадо вже воєк! І я у смерті на виду. Голгофа в кожного своя...

на розмінвання. Розташовувалися кожен за 100 метрів один від одного.

Можна було трохи перевести таких виліти води. Коли ми продиралися через ці шаші, то обливалися потом, а в рот набивалася пилюка.

Всі інші знахідки – протилітні метів, артилерійські снаряди, гранати, позначені червоними прапорцями, не вивозилися, а підірвалися на місці.

Всю роботу виконував перерва, обов'язок, але вже після того, як робили відповідний камуфляж, або не зруйнувалися як будівлі.

Наступного року, з квітня по жовтень, мені довелося працювати в районі Ржева Калінінської області.

Перед початком роботи нам в червоному газ зачитували накази, ми розписувалися в спеціальній книжці, що з технікою безпеки озброєних військ.

Потім виходили безпосередньо на жива. Пригадали нас, солдат безвусих у Ржеві сумної днини.

Кістява вже манганить коосу – дозріла ж мінна нива. На кути шкритися безноса. Брокяні будуть жнвва.

Не осуди, якщо впаду. Голгофа в кожного своя... І я ду.

Супутниці

Не осуди, якщо впаду. Голгофа в кожного своя... І я ду.

І мама, втомлена журбою, Це – ти, коханій, крокуєш іти, не прошена, з косою.

Мінношукач, полі і я, А що шукаю, те й знайду. Голгофа в кожного своя...

Судьбу не обйти ніяк, Вродись на шасть чи біду. Голгофа в кожного своя...

О, сильки впадо вже воєк! І я у смерті на виду. Голгофа в кожного своя...

Ростислав Солоневський, 1954р.

те, нестихаюче відчуття голоду, яке постійно переслідувало нас. Наприклад, перед роботою, арванці давали нам 200 грамів хліба.

Але найбільш важкі були моменти, коли хтось з наших товаришів був поранений, або, тим більше, гине.

Я ніколи не забуду таку картину. В Ржевському районі місцевість в основному рівнинна.

Перед початком роботи нам в червоному газ зачитували накази, ми розписувалися в спеціальній книжці, що з технікою безпеки озброєних військ.

Потім виходили безпосередньо на жива. Пригадали нас, солдат безвусих у Ржеві сумної днини.

Кістява вже манганить коосу – дозріла ж мінна нива. На кути шкритися безноса. Брокяні будуть жнвва.

Не осуди, якщо впаду. Голгофа в кожного своя... І я ду.

Супутниці

Не осуди, якщо впаду. Голгофа в кожного своя... І я ду.

І мама, втомлена журбою, Це – ти, коханій, крокуєш іти, не прошена, з косою.

Мінношукач, полі і я, А що шукаю, те й знайду. Голгофа в кожного своя...

Судьбу не обйти ніяк, Вродись на шасть чи біду. Голгофа в кожного своя...

Мінінне поле в степи.